

for udleveringen. Der gælder dog visse undtagelser i forhold til denne hovedregel, som svarer til de gældende regler i udleveringsloven, herunder hvis den pågældende har givet samtykke, eller hvis lovovertrædelsen ikke kan straffes med frihedsberøvelse.

Efter artikel 23 kan medlemsstaterne meddele Rådssekretariatet, at den person, der udleveres, kan videreudleveres til en anden medlemsstat, medmindre den judicielle myndighed i det land, der har udleveret den pågældende, i særlige tilfælde anfører andet. Hvis en sådan erklæring ikke afgives, kan videreudlevering som udgangspunkt ikke finde sted. Der gælder dog visse undtagelser, herunder hvis den person, der er udleveret, har givet samtykke til videreudlevering, eller hvis det land, der har udleveret den pågældende, har givet samtykke til videreudlevering. Disse regler svarer til de gældende regler i udleveringsloven.

Videreudlevering til et land uden for EU må alene finde sted, hvis det land, der har udleveret den pågældende, har givet samtykke hertil.

Artikel 23a indeholder regler om overgivelse af genstande i forbindelse med udlevering. Bestemmelsen fastslår, at den anmodede medlemsstat i overensstemmelse med national ret skal beslaglægge og overlevere genstande, der er påkrævet som bevismateriale, eller som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen.

Artikel 23b vedrører omkostninger.

Artikel 24 er udgået.

Da rammeafgørelsens regler skal erstatte de gældende regler om udlevering af lovovertrædere mellem medlemsstaterne, indebærer rammeafgørelsen efter artikel 25, at bestemmelserne i rammeafgørelsen den 1. januar 2004 træder i stedet for de gældende konventioner om udlevering mellem medlemsstaterne. Bestemmelsen indebærer således bl.a., at 1957-konventionen og de tilhørende protokoller samt 1995-konventionen og 1996-konventionen ikke længere finder anvendelse mellem medlemsstaterne. Derimod berører rammeafgørelsen ikke anvendelsen af forenklede procedurer eller betingelser, der følger af bilaterale eller multilaterale aftaler, eller som er aftalt mellem medlemsstaterne på grundlag af ensartet eller gensidig lovgivning, i det omfang de er mere vidtrækkende end udkastet til rammeafgørelse. Dette gælder bl.a. de særlige regler for udlevering mellem de nordiske lande, jf. lov nr. 27 af 3. februar 1960, som ændret ved lov nr. 251 af 12. juni 1975 og lov nr. 433 af 31. maj 2000, om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige.

Medlemsstaterne kan endvidere indgå bilaterale eller multilaterale aftaler efter rammeafgørelsens ikraft-

træden, hvis sådanne aftaler er mere vidtrækkende end rammeafgørelsen, men aftalerne må ikke påvirke forbindelserne i forhold til de øvrige medlemsstater. Sådanne aftaler må f.eks. ikke give forrang til begæringer om udlevering fra visse medlemsstater eller lande udenfor EU.

Medlemsstaterne skal inden tre måneder efter rammeafgørelsens ikrafttræden meddele Rådet og Kommissionen, hvilke gældende aftaler de fortsat ønsker at anvende.

Artikel 26 indebærer, at de gældende konventioner om udlevering fortsat finder anvendelse på anmodninger, der er fremsat før den 1. januar 2004. Anmodninger, der modtages efter dette tidspunkt, behandles efter reglerne i rammeafgørelsen. Medlemsstaterne kan dog på tidspunktet for Rådets vedtagelse af rammeafgørelsen fremsætte en erklæring om, at anmodninger, der vedrører handlinger begået før en af medlemsstaten nærmere angivet dato, dog senest ikrafttrædelsesdatoen efter artikel 28, vil blive behandlet i overensstemmelse med de gældende udleveringsregler.

Artikel 27 og 28 vedrører rammeafgørelsens ikrafttræden og iværksættelse. Bestemmelserne indebærer, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre rammeafgørelsen senest den 31. december 2003. Rammeafgørelsen træder i kraft 20 dage efter offentliggørelsen i EF-Tidende.

5. De lovgivningsmæssige konsekvenser af udkastet til rammeafgørelse

Udleveringsloven vedrører alene udlevering fra Danmark til udlandet, idet det af § 1 i lovbekendtgørelse nr. 110 af 18. februar 1998 om udlevering af lovovertrædere, som ændret ved lov nr. 280 af 25. april 2001, fremgår, at den, der i udlandet er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, kan udleveres efter lovens regler.

Udkastet til rammeafgørelse vil ikke nødvendiggøre ændringer af udleveringslovens § 1, idet udlevering fortsat vil skulle ske enten til strafforfølgning af en person, der er sigtet eller tiltalt i en straffesag, eller straffuldbydelse, d.v.s. udlevering af en person, der allerede er dømt, jf. herved artikel 2 i udkastet til rammeafgørelse.

Loven omfatter ikke udlevering fra Danmark til de øvrige nordiske lande, idet udlevering mellem de nordiske lande sker på grundlag af ensartet lovgivning, jf. lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige, som ændret ved lov nr. 251 af 12. juni 1975 og lov nr. 433 af 31. maj 2000. Forslaget til rammeafgørelse om indførelse af den europæiske arrestordre m.v. vil ikke i sig